

Dezvoltarea durabilă

DIN CUPRINS:

Conceptul de dezvoltare durabilă desemnează totalitatea formelor și metodelor de dezvoltare socio-economică, al căror fundament îl reprezintă în primul rând asigurarea unui echilibru între aceste sisteme socio-economice și elementele capitalului natural.

Cea mai cunoscută definiție a dezvoltării durabile este cu siguranță cea dată de Comisia Mondială pentru Mediu și Dezvoltare (WCED) în raportul "Viitorul nostru comun", cunoscut și sub numele de Raportul Brundtland: "dezvoltarea durabilă este dezvoltarea care urmărește satisfacerea nevoile prezentului, fără a compromite posibilitatea generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi".

Dezvoltarea durabilă urmărește și încearcă să găsească un cadru teoretic stabil pentru luarea deciziilor în orice situație în care se regăsește un raport de tipul om/mediu, fie ca e vorba de mediu înconjurător, economic sau social.

Deși inițial dezvoltarea durabilă s-a vrut a fi o soluție la criza ecologică determinată de intensa exploatare industrială a resurselor și degradarea continuă a mediului și cauta în primul rând preservarea calității mediului înconjurător, în prezent conceptul s-a extins asupra calității vieții în complexitatea sa, și sub aspect economic și social.

Obiect al dezvoltării durabile este acum și preocuparea pentru dreptate și echitate între state, nu numai între generații.

- 1. Scurt istoric al dezvoltării durabile**
- 2. Strategia de dezvoltare durabilă a Uniunii Europene**
- 3. Principiile Dezvoltării Durabile**
- 4. Tratatul Internațional Privind Dezvoltarea Durabilă**
- 5. Strategia națională de dezvoltare durabilă**

1. Scurt istoric al dezvoltării durabile

Conceptul a fost legat inițial de problemele de mediu și de criza resurselor naturale, în special a celor legate de energie de acum 30 de ani. Termenul însuși este foarte tânăr și s-a impus în vara lui 1992, după Conferința privind mediul și dezvoltarea, organizată de Națiunile Unite la Rio de Janeiro.

Durabilitatea pleacă de la ideea că activitățile umane sunt dependente de mediul înconjurător și de resurse. Sănătatea, siguranța socială și stabilitatea economică a societății sunt esențiale în definirea calității vieții.

Discuțiile de la care s-a ajuns la dezvoltarea durabilă au pornit la începutul anilor 70. În 1972, Conferința privind Mediul care a avut loc la Stockholm a pus pentru prima dată în mod serios problema deteriorării mediului înconjurător în urma activităților umane, ceea ce pune în pericol însuși viitorul omenirii. În 1983, își începe activitatea Comisia Mondială pentru Mediu și Dezvoltare (WCED), condusă de Gro Brundtland, după o rezoluție adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite.

Doi ani mai târziu (în 1985), este descoperită gaura din stratul de ozon de deasupra Antarcicii și, prin Convenția de la Viena se încearcă găsirea unor soluții pentru reducerea consumului de substanțe care dăunează stratului protector de ozon care înconjoară planeta.

În 1986, la un an după catastrofa de la Cernobîl, apare așa-numitul Raport Brundtland, al WCED, cu titlul „Viitorul nostru comun” care dă și cea mai citată definiție a dezvoltării durabile: Dezvoltarea durabilă este cea care urmărește nevoile prezentului, fără a compromite posibilitatea generațiilor viitoare de a-și satisface nevoile lor.

Totodată, Raportul admitea că dezvoltarea economică nu poate fi oprită, dar că strategiile trebuie schimbate astfel încât să se potrivească cu limitele ecologice oferite de mediul înconjurător și de resursele planetei. În finalul raportului, comisia susținea necesitatea organizării unei conferințe internaționale asupra dezvoltării durabile.

Astfel, în 1992, are loc la Rio de Janeiro „Summit-ul Pamântului”, la care au participat reprezentanți din aproximativ 170 de state. În urma întâlnirii, au fost adoptate mai multe convenții, referitoare la schimbările de climă (reducerea emisiilor de metan și dioxid de carbon), diversitatea biologică (conservarea speciilor) și stoparea defrișărilor masive. De asemenea, s-a stabilit un plan de susținere a dezvoltării durabile, Agenda 21.

La 10 ani de la Conferința de la Rio, în 2002, a avut loc, la Johannesburg, Summitul privind dezvoltarea durabilă.

Fiecare dintre noi, conștient sau nu, putem contribui la dezvoltarea durabilă. De fapt, putem spune că avem o gândire durabilă atunci când aruncăm deșeurile din plastic sau hârtie în locurile special amenajate.

La nivel industrial, lucrurile s-au mișcat mult mai repede. Astfel, multe fabrici folosesc deșeuri drept combustibil, iar în anumite localități se încearcă implementarea unor sisteme de încălzire casnică pe bază arderii deșeurilor. Companiile sunt primele care au conștientizat importanța economică (dar și ecologică) a recuperării și refolosirii deșeurilor.

Lester R. Brown a creat în 1974 „Worldwatch Institute” și este promotorul unor serii de studii, materializate în rapoartele anuale privind progresele pe calea structurării unei societăți durabile: „Starea lumii” sau „Semne vitale”.

Lester R. Brown atrage atenția, în lucrarea „Planul B 2.0” asupra conflictului dintre civilizația industrială și mediul ambiant și menționează două aspecte: tendința de epuizare a resurselor naturale de energie, de materii prime și de hrană, sau consumarea celor regenerabile într-un ritm superior capacității lor de regenerare și deteriorarea fizică și poluarea factorilor de mediu: apa, aer, sol. În acest context, el punctează importanța reciclării deșeurilor.

„O societate durabilă este cea care își modelează sistemul economic și social astfel încât resursele naturale și sistemele de suport ale vieții să fie menținute”.

“Dezvoltarea durabila este cea care urmareste nevoile prezentului, fara a compromite posibilitatea generatiilor viitoare de a-si satisface nevoile lor”.

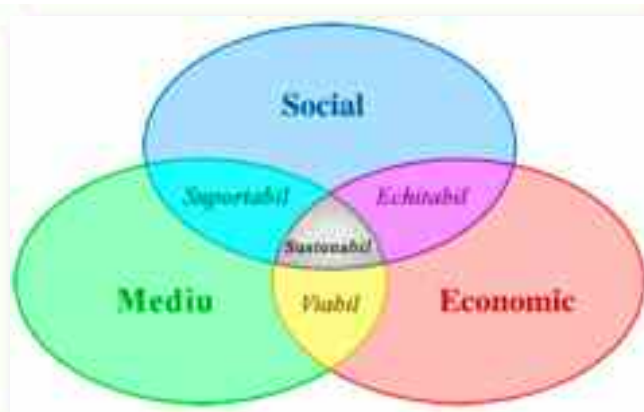
Conceptul de dezvoltare durabila a luat nastere acum 30 de ani, ca raspuns la aparitia problemelor de mediu si a crizei resurselor naturale, in special a celor legate de energie. Practic, Conferinta privind Mediul de la Stockholm din 1972 este momentul in care se recunoaste ca activitatile umane contribuie la deteriorarea mediului inconjurator, ceea ce pune pericol viitorul Planetei.

Cativa ani mai tarziu, in 1983, isi incepea activitatea Comisia Mondiala pentru Mediu si Dezvoltare (WCED), dupa o rezolutie adoptata de Adunarea Generala a Natiunilor Unite.

In 1985 era descoperita gaura din stratul de ozon de deasupra Antarcticii si, prin Conventia de la Viena a inceput cautarea unor solutii pentru reducerea consumului de substante care dauneaza stratului protector de ozon care inconjoara Planeta.

In 1987, la un an de la catastrofa de la Cernobal, in cadrul Raportului WCED de la Brundtland a fost formulata cea mai citata definitie a dezvoltarii durabile: “Dezvoltarea durabila este cea care urmareste nevoile prezentului, fara a compromite posibilitatea generatiilor viitoare de a-si satisface nevoile lor”.

Termenul de dezvoltare durabila a inceput sa devina, inasa, foarte cunoscut abia dupa Conferinta privind mediul si dezvoltarea, organizata de Natiunile Unite la Rio de Janeiro in vara lui 1992, cunoscuta sub numele de “Summit-ul Pamantului”. Ea a avut ca rezultat elaborarea mai multor conventii referitoare la schimbarile de clima (reducerea emisiilor de metan si dioxid de carbon), diversitatea biologica (conservarea speciilor) si stoparea defrisarilor masive. Tot atunci a fost elaborata si Agenda 21 - planul de sustinere a dezvoltarii durabile.

Dezvoltarea durabila a devenit un obiectiv si al Uniunii Europene, incepand cu 1997, cand a fost inclus in Tratatul de la Maastricht, iar in 2001, la summit-ul de la Goetheborg a fost adoptata Strategia de Dezvoltare Durabila a UE, careia i-a fost adaugata o dimensiune externa la Barcelona, in 2002.

In 2005 Comisia a demarat un proces de revizuire a Strategiei de Dezvoltare Durabila, proces care a cuprins mai multe etape:

- in februarie 2005 Comisia a publicat o evaluare initiala si critica la adresa progresului inregistrat din 2001 si a evidentiat o serie de viitoare directii de urmat. Au fost evidentiate o serie de directii de dezvoltare non-durabila care au avut efecte negative: schimbarea climatica, amenintari la adresa sanatatii publice, cresterea saraciei si a excluziunii sociale, epuizarea resurselor naturale si afectarea biodiversitatii;

- in iunie 2005, sefii de stat si de guverne din UE au adoptat o declaratie privind liniile directoare ale dezvoltarii durabile, care sustinea ca Agenda reinnoita de la Lisabona este o componenta esentiala a obiectivului atotcuprinzator al dezvoltarii durabile;

- pe 13 decembrie 2005, dupa consultarea cu mai multe institutii si persoane implicate, Comisia a prezentat o propunere de revizuire. Se punea accent pe 6 prioritati: schimbarea climatica, sanatate, excluziune sociala, transport, resurse naturale si saracie si erau identificate caile care trebuie urmate pentru a solutiona aceste probleme.

- in iunie 2006 a fost adoptata Strategia de Dezvoltare Durabila pentru o Uniune Europeana extinsa, bazata pe strategia de la Goetheborg si rezultat al procesului inceput inca din 2004.

2. Strategia de dezvoltare durabilă a Uniunii Europene

Strategia de dezvoltare durabila a Uniunii Europene intampina mai multe provocari.

Unele dintre aceste provocari sunt foarte asemanatoare cu problemele intalnite de o alta strategie a Uniunii, agenda de la Lisabona. Cu toate ca UE a stabilit ca dezvoltarea durabila este principiul atotcuprinzator al tuturor politicilor europene, in realitate problema competitivitatii economice a ajuns sa domine agenda politica.

Cei trei piloni ai Strategiei de la Lisabona (competitivitate economica, incluziune sociala si protejarea mediului inconjurator) au fost comparati cu trei copii, dintre care unul – competitivitatea economica – are nevoie de mai multa atentie. In acest proces, Strategia de Dezvoltare Durabila este, uneori, redusa numai la pilonul mediu – al Strategiei de la Lisabona. Mai multi comisari europeni au declarat, cu diferite ocazii, referitor la aceste probleme, ca UE are nevoie in primul rand de crestere economica, inainte de a putea actiona pentru protejarea mediului ori implementarea unor politici de protectie sociala.

Pentru ca dezvoltarea durabila este un concept atat de vast, uneori prea multe probleme diferite sunt puse sub umbrela Strategiei de Dezvoltare Durabila a UE, indepartand atentia de la adevaratele directii de dezvoltare non-durabila (lipsite de sustenabilitate).

Scopul declarat al Strategiei reinnoite este acela de a aciona pentru o imbunatatire continua a calitatii vietii atat pentru generatiile prezente, cat si pentru cele viitoare. Dar acest lucru nu se poate obtine decat in cadrul unor comunitati capabile sa utilizeze resursele in mod rational si eficient si sa descopere potentialul ecologic al economiei, asigurand prosperitate, protectia mediului si coeziune sociala.

Strategia de Dezvoltare Durabila reinnoita priveste intreaga Europa si de aceea propune mijloace de imbunatatire a cooperarii cu nivelul guvernamental si ceilalti factori de decizie, cu ONG-uri si cu cetatenii, entitati care trebuie sa isi uneasca eforturile pentru dezvoltare durabila. Cooperarea pentru o dezvoltare durabila trebuie sa fie o preocupare atat pentru UE, cat si pentru statele membre. Politica comunitara de dezvoltare durabila trebuie sa fie complementara politicilor derulate de statele membre.

3. Principiile Dezvoltarii Durabile

Chiar si pentru mediul de afaceri din Romania conceptul de dezvoltare durabila nu mai este unul nou si poate fi exprimat ca o relatie intre oameni si mediul inconjurator si o responsabilitate a generatiilor actuale fata de generatiile viitoare.

In anul 1992, intre 03-14 iunie, Rio de Janeiro este gazda primului Summit al Pamantului la care participa peste 100 de sefi de stat si guverne iar principalul subiect fiind incalzirea globala.

Declaratia de la Rio de Janeiro exprima dorinta politica a tuturor statelor member ONU de a lua parte la tranzitia globala catre un model de dezvoltare durabila. Aceasta declaratie include 27 de principii care reprezinta baza dezvoltarii durabile.

Principiile Dezvoltarii Durabile, așa cum au fost enuntate in 1992, in Declaratia de la Rio de Janeiro:

Principiul 1: Oamenii stau in centrul preocuparilor dezvoltarii durabile. Ei au dreptul la o viata sanatoasa si productiva, in armonie cu natura.

Principiul 2: Statele, in acord cu Carta Natiunilor Unite si cu principiile dreptului international, au dreptul suveran de a-si exploata propriile resurse ca urmare a politicilor lor de mediu si de dezvoltare, si responsabilitatea de a asigura faptul ca activitatile desfasurate sub jurisdicția sau controlul lor nu cauzeaza daune mediului altor state sau zonelor aflate dincolo de limitele jurisdicției nationale.

Principiul 3: Dreptul la dezvoltare trebuie indeplinit astfel incat sa intruneasca nevoile de dezvoltare si de mediu ale generatiilor prezente si viitoare.

Principiul 4: Pentru atingerea dezvoltarii durabile, protectia mediului trebuie sa constituie parte integranta a procesului de dezvoltare si nu poate fi considerata izolata de acesta.

Principiul 5: Toate statele si toti oamenii trebuie sa coopereze in scopul esential al eradicarii saraciei, ca cerinta indispensabila a dezvoltarii durabile, pentru a diminua inegalitatile intre standardele de viata si pentru a satisface mai bine nevoile majoritatii oamenilor lumii.

Principiul 6: Situatiei speciale si nevoilor tarilor in curs de dezvoltare, in deosebi a celor mai putin dezvoltate si a celor mai vulnerabile cu privire la mediu, trebuie sa li se acorde prioritate speciala. Actiunile internationale in domeniul mediului si dezvoltarii trebuie, de asemenea, sa se adreseze intereselor si nevoilor tuturor tarilor.

Principiul 9: Statele trebuie sa coopereze pentru a-si intari capacitatea administrativa interna pentru dezvoltarea durabila, prin cresterea nivelului de intelegere stiintifica prin schimburi de cunostinte stiintifice si tehnologice si prin intensificarea dezvoltarii, adaptarii, raspandirii si transferului tehnologiilor, inclusiv a tehnologiilor noi si inovatoare.

Principiul 10: Problemele de mediu sunt cel mai bine tratate prin participarea tuturor cetatenilor de la nivelul relevant. La nivel national, fiecare individ trebuie să aiba acces corespunzator la informatii de mediu care sunt detinute de autoritatile publice, inclusiv la informatii asupra activitatilor si materialelor periculoase de la nivelul comunitatilor lor, si oportunitatea de a participa la procesul de luare a deciziilor.

Principiul 11: Statele trebuie sa promulge legislatie de mediu eficace. Standardele de mediu, obiectivele de management si prioritatile trebuie sa reflecte contextul de mediu si de dezvoltare caruia li se aplica. Standardele aplicate de unele tari pot fi nepotrivite si cu un cost economic si social nejustificat pentru alte tari, in special pentru tarile in curs de dezvoltare.

Principiul 12: Statele trebuie sa coopereze pentru a promova un sistem economic international deschis care sa conduca la crestere economica si dezvoltare durabila in toate tarile, pentru a se adresa mai bine problemelor privind degradarea mediului. Masurile de politica comerciala in scopuri legate de mediu nu trebuie sa constituie mijloace de discriminare arbitrara sau nejustificata sau vreo constrangere ascunsa asupra comerțului international. Actiuni unilaterale care sa se ocupe cu probleme de mediu din afara jurisdicției țării importatoare trebuie sa fie evitate. Masurile de mediu care se adreseaza problemelor de mediu transnationale sau globale trebuie, cat mai mult posibil, sa se bazeze pe un consens international.

Principiul 13: Statele trebuie sa dezvolte legislatia nationala privind obligatia si despagubirea pentru victimele poluarii si ale altor pagube de mediu. Statele trebuie de asemenea sa coopereze intr-o maniera prompta si mai hotarata pentru a dezvolta legi internationale privind obligativitatea si despagubirea pentru efectele adverse ale pagubelor de mediu cauzate de activitati de sub jurisdicția sau controlul zonelor aflate dincolo de jurisdicția acestora.

Principiul 14: Statele trebuie sa coopereze in mod eficace pentru a descuraja sau preveni mutarea si transferul catre alte state a oricaror activitati sau substante care cauzeaza degradarea severa a mediului sau care se descopera ca sunt periculoase pentru sanatatea umana.

Principiul 15: Pentru a proteja mediul, abordarea precauta trebuie sa fie larg aplicata de catre state conform cu capacitatile lor. Acolo unde exista amenintari de pagube serioase si ireversibile, lipsa de certitudine stiintifica deplina nu trebuie sa fie folosita ca argument pentru amanarea masurilor eficiente din punct de vedere al costurilor de prevenire a degradării mediului.

Principiul 16: Autoritatile nationale trebuie sa se straduiasca sa promoveze internalizarea costurilor de mediu si utilizarea instrumentelor economice, luand in considerare modul de abordare conform caruia poluatorul trebuie, in principiu, sa suporte costul poluarii, avand datoria privind interesul public si fara a distorsiona comerțul international si investitiile.

Principiul 17: Evaluarea impactului asupra mediului, ca instrument national, trebuie intreprinsa pentru activitati propuse pentru care exista posibilitatea sa aiba un impact advers semnificativ asupra mediului si care sunt supuse deciziei unei autoritati nationale competente.

Principiul 18: Statele trebuie sa anunte imediat alte state cu privire la orice dezastre naturale sau alte pericole ce au probabilitatea de a produce efecte daunatoare subite asupra mediului acelor state. Toate eforturile vor fi facute de catre comunitatea internationala pentru a ajuta statele astfel lovite.

Principiul 19: Statele trebuie sa furnizeze stiintari prealabile si in timp util, ca si informatii relevante statelor potential afectate, asupra activitatilor ce ar putea avea un efect advers transnational de mediu semnificativ si trebuie sa se consulte cu acele state intr-un stadiu timpuriu si in buna credinta.

Principiul 20: Femeile detin un rol vital în managementul mediului si dezvoltare. Participarea lor deplina este de aceea esentiala pentru atinerea dezvoltării durabile.

Principiul 22: Locuitorii indigeni si comunitatile lor, ca si alte comunitati locale detin un rol vital in managementul mediului si dezvoltare datorita cunostintelor si obiceiurilor lor traditionale. Statele trebuie sa le recunoasca si sa le sustina în mod just identitatea, cultura si interesele si sa le permita participarea eficienta la atingerea dezvoltarii durabile.

Principiul 23: Mediul si resursele naturale ale oamenilor sub asuprire, dominatie sau ocupatie trebuie sa fie protejate.

Principiul 24: Razboiul este in mod intrinsec distructiv pentru dezvoltarea durabila. Statele trebuie de aceea sa respecte legile internationale care furnizeaza protectie pentru mediu in timp de conflict armat si sa coopereze la dezvoltarea in continuare a acestora, daca este necesar.

Principiul 25: Pacea, dezvoltarea si protectia mediului sunt interdependente si inseparabile.

Principiul 26: Statele trebuie sa isi rezolve toate disputele legate de mediu in mod pasnic si prin mijloace potrivite in acord cu Carta Natiunilor Unite.

Principiul 27: Statele si oamenii trebuie sa coopereze in buna credinta si intr-un spirit de parteneriat la indeplinirea principiilor cuprinse in aceasta Declaratie si la dezvoltarea in continuare a legilor internationale in domeniul dezvoltarii durabile.

4. *Tratate Internationale Privind Dezvoltarea Durabila*

1. *Protocolul de la Montreal – Protejarea Stratului de Ozon*

Protocolul de la Montreal a intrat in vigoare in anul 1989 si impune eliminarea treptata a anumitor substante care distrug stratul de ozon (SDO). Protocolul de la Montreal vizeaza o reducere importanta a productiei si consumului de anumite substante chimice: clorofluorocarburi (CFC), tetracloruri de carbon, haloni, metilclorform, hidrocarburi – in special clorfluoruri (HCFC), bromofluoruri (HBFC) si bromura de metil.

Emisiile care afecteaza SDO au, din punct de vedere cantitativ, aceleasi efecte devastatoare indiferent unde se produc pe Glob. Pentru remedierea situatiei se impune o reactie internationala, drept pentru care Protocolul de la Montreal a fost ratificat de 163 de tari. Acesta este motivul pentru care numerosi specialisti apreciaza ca renumita Conventie de la Viena si Protocolul de la Montreal sunt unele dintre acordurile cele mai fructuoase privind protectia mediului la nivel mondial.

2. *Protocolul de la Cartagena Privind Biodiversitatea*

Conventia privind Diversitatea Biologica a fost semnata la Rio de Janeiro la data de 5 iunie 1992. In 29 ianuarie 2000, la Montreal – Canada, Conventia a fost completata cu Protocolul de la Cartagena privind Securitatea Biologica.

Obiectivul Protocolului de la Cartagena este “de a contribui la asigurarea unui nivel adecvat de protectie in domeniul sigurantei transferului, manipularii si utilizarii Organismelor Vii Modificate Genetic (OMG), rezultate din biotehnologia moderna, care ar putea avea efecte adverse asupra conservarii si utilizarii durabile a diversitatii biologice, tinandu-se cont, de asemenea, de riscurile pentru sanatatea umana si concentrandu-se, in special, asupra miscarii lor transfrontiere.”

Printr-un proces autonom fiecarei tari, acest proiect global va ajuta ca fiecare tara participante sa-si dezvolte propriul cadru institutional necesar bunei gestionari a organismelor vii modificate genetic (OMG), la nivel national. Acest proiect va sprijini utilizarea eficienta a resurselor financiare si umane, stabilirea schimbului de informatii la nivel regional si sub-regional, promovarea armonizarii procedurilor de evaluare a riscului si a instrumentelor de reglementare si/sau legale. Acest proiect va promova, de asemenea, colaborarea regionala si sub-regionala si schimbul de experienta pe probleme de importanta majora pentru Cadrele Nationale de Biosecuritate.

3. Protocolul de la Kyoto – Asupra Schimbarilor Climatice

Protocolul de la Kyoto este un acord incheiat in anul 1997 de catre Conventia Cadru a Natiunilor Unite privind Schimbarile Climatice (UNFCCC). Tarile semnatare ale acestui Protocol se angajeaza sa reduca emisiile de dioxid de carbon si a altor gaze generatoare de efect de sera sau sa se implice in comertul cu emisii, daca nivelul acestor gaze nu scade sau se mentine la un nivel periculos.

Protocolul de la Kyoto a fost ratificat de mai mult de 160 de tari. Acest tratat va expira in anul 2012.

Pentru a intra în vigoare, trebuia sa fie ratificat de cel puțin 55 de natiuni (conditie deja îndeplinita), care sa produca 55% din emisiile globale de dioxid de carbon. Aceasta ultima conditie a fost indeplinita în octombrie 2004 prin ratificarea de catre Rusia a protocolului.

Pentru tarile industrializate, acordul prevede o reducere a emisiilor poluante cu 5,2% în perioada 2008-2012 în comparatie cu nivelul emisiilor poluante din 1990.

4. Summitul de la Copenhaga – Asupra Schimbarilor Climatice

Pactul le cere statelor participante sa reduca emisiile de gaze cu efect de sera, "in vederea" limitarii incalzirii globale la sub 2 grade Celsius – prag dincolo de care se considera ca schimbarile climatice ar putea scapa de sub control. Astfel, natiunile dezvoltate ar trebui sa-si reduca semnificativ emisiile, in mod masurabil. Tarile in curs de dezvoltare ar urma sa-si plafoneze nivelul emisiilor si sa raporteze rezultatele inregistrate o data la doi ani, cu "dispozitii pentru analiza si consultari internationale".

Tarile dezvoltate au convenit sa acorde 30 de miliarde de dolari (21 de miliarde de euro) in urmatorii trei ani si 100 de miliarde de dolari (70 de miliarde de euro) pana in 2020, pentru finantarea proiectelor care sprijina statele sarace in eforturile de promovare a energiei ecologice si de adaptare la seceta, la ridicarea nivelului marii si la alte schimbari climatice. UE s-a angajat sa acorde o finantare initiala rapida in valoare de 7,2 miliarde de euro (dintr-un total de 21 de miliarde).

5. Strategia națională de dezvoltare durabilă

Proiectul de elaborare a Strategiei Naționale de Dezvoltare Durabilă (SNDD) s-a realizat conform exigențelor UE de către Guvernul României, prin Ministerul Mediului și Dezvoltării Durabile, în colaborare cu Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare Durabilă .

Ministerul Mediului și Dezvoltării Durabile este instituția națională care se ocupă atât de elaborarea cât și de implementarea Strategiei Naționale de Dezvoltare Durabilă (SNDD). Acest proiect se desfășoară în baza Memorandumului de Înțelegere încheiat între Guvernul României și Programul Națiunilor Unite din România, semnat între cele doua instituții la 28 august 2007 și aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 1216 / 2007.

Strategia Națională de Dezvoltare Durabilă, document de importanță strategică națională, propune o viziune a dezvoltării durabile a României în perspectiva următoarelor două decenii.

În completarea obiectivelor ce deriva din strategiile, planurile și programele naționale de dezvoltare, Strategia stabilește direcțiile principale de acțiune pentru însusirea și aplicarea principiilor dezvoltării durabile în perioada imediat următoare:

- Corelarea raională a obiectivelor de dezvoltare, inclusiv a programelor investiționale, în profil inter-sectorial și regional, cu potențialul și capacitatea de susținere a capitalului natural
- Modernizarea accelerată a sistemelor de educație și formare profesională și de sănătate publică, înănd seama de evoluțiile demografice nefavorabile și de impactul acestora asupra pieței muncii;

- Folosirea celor mai bune tehnologii disponibile, din punct de vedere economic și ecologic, în deciziile investiționale din fonduri publice pe plan național, regional și local și stimularea unor asemenea decizii din partea capitalului privat; introducerea fermă a criteriilor de eco-eficiență în toate activitățile de producție sau servicii;

- Anticiparea efectelor schimbărilor climatice și elaborarea atât a unor soluții de adaptare pe termen lung, cât și a unor planuri de măsuri de contingență inter-sectoriale, cuprinzând portofolii de soluții alternative pentru situații de criză generate de fenomene naturale sau antropice;

- Asigurarea securității și siguranței alimentare prin valorificarea avantajelor comparative ale României în privința dezvoltării producției agricole, inclusiv a produselor organice; corelarea măsurilor de creștere cantitativă și calitativă a producției agricole în vederea asigurării hranei pentru oameni și animale cu cerințele de majorare a producției de biocombustibili, fără a face rabat de la exigențele privind menținerea și sporirea fertilității solului, biodiversității și protecției mediului;

- Necesitatea identificării unor surse suplimentare de finanțare, în condiții de sustenabilitate, pentru realizarea unor proiecte și programe de anvergură, în special în domeniile infrastructurii, energiei, protecției mediului, siguranței alimentare, educației, sănătății și serviciilor sociale;

- Protecția și punerea în valoare a patrimoniului cultural și natural național; racordarea la normele și standardele europene privind calitatea vieții să fie însoțită de revitalizarea, în modernitate, a unor moduri de viață tradiționale, în special în zonele montane și cele umede.

Rețeaua EUROPE DIRECT în România

În România există **30 de Centre EUROPE DIRECT** unde cetățenii pot primi informații despre Uniunea Europeană și instituțiile acesteia. Mai jos vă sunt prezentate adresele de e-mail și website ale Centrelor ED din România, cât și site-urile Instituțiilor Uniunii Europene

Centrul Europe Direct Hunedoara

office@europedirect.ro; www.europedirect.ro

Centrul Europe Direct Alba Iulia

europa@apulum.ro; www.europedirect-albaiulia.ro

Centrul Europe Direct Arad

europedirectarad@yahoo.com; www.europedirect-arad.ro

Centrul Europe Direct Bacău

europedirectbacau@gmail.com; www.europedirect-ub.ro

Centrul Europe Direct Bistrita

europedirect@cciabn.ro; www.cciabn.ro/europedirect

Centrul Europe Direct Brăila

cid.braila@yahoo.com;
europedirectbraila@gmail.com;
www.infocid.ro/e-direct

Centrul Europe Direct Bucuresti

europe.direct@centras.ro;
www.europedirect.centras.ro

Centrul Europe Direct Comănești

europedirectcomanesti@yahoo.com;
www.europedirect.primariacomanesti.ro

Centrul Europe Direct Constanța

office@europedirectconstanta.ro;
www.europedirect-constanta.ro

Centrul Europe Direct Craiova

europedirect_craiova@mpe.ro;
www.europedirect.mpe.ro

Centrul Europe Direct Curtea de Arges

primariacurteadearges@yahoo.com;
ciecurteadearges@yahoo.com

Centru Europe Direct Fagaras, Brașov

europedirect@ccibv.ro; www.edfagaras.ro

Centrul Europe Direct Galați

cie_galati@yahoo.com; www.cjgalati.ro

Centrul Europe Direct Iasi

office@eudirect.ro; www.eudirect.ro

Centrul Europe Direct Maramures

europedirect@cdimm.org;
www.europedirect.cdimm.org

Centrul Europe Direct Mizil, Prahova

europedirect_mizil@yahoo.com;
www.primaria-mizil.ro

Centrul Europe Direct Mures

europedirect@cjmures.ro;
www.cjmures.ro

Centrul Europe Direct Nord- Est, Neamt

europedirect@adnorddest.ro;
www.adnorddest.ro

Centrul Europe Direct Odorhei, Harghita

edo@uff.ro; www.edo.org.ro

Centrul Europe Direct Pitesti

europearges@gmail.com

Centrul Europe Direct Selimbar

europedirectselimbar@yahoo.com

Centrul Europe Direct Sfantu Gheorghe

europa@covasna.info.ro

Centrul Europe Direct Targoviste

office@edtargoviste.ro; www.edtargoviste.ro

Centrul Europe Direct Tarnave, Mures

edirect_tarnave@yahoo.com;
www.edirect.spadure.ro

Centrul Europe Direct Timis

europedirect@bethany.ro

Centrul Europe Direct Transilvania de Nord, Cluj

europedirect@nord-vest.ro;
http://europedirectnordvest.ro

Centrul Europe Direct Oradea

secretariat@univagora.ro

Centrul Europe Direct Vaslui

centrueuropa@consiliu.vaslui.ro;
www.europedirectvaslui.ro

Centrul Europe Direct Vâlcea

europedirect.valcea@yahoo.com;

Instituțiile Uniunii Europene

Parlamentul European
<http://www.europarl.europa.eu/>

Consiliul Uniunii Europene
<http://www.consilium.europa.eu/>

Comisia Europeană
<http://ec.europa.eu/>

Curtea de Justiție
<http://curia.europa.eu>

Curtea de Conturi Europeană
<http://eca.europa.eu>

Comitetul Economic și Social European
<http://eesc.europa.eu>

Comitetul Regiunilor
<http://www.cor.europa.eu>

Banca Europeană de Investiții
<http://www.eib.europa.eu/>

Fondul European de Investiții
<http://www.eif.org>

Banca Centrală Europeană
<http://www.ecb.eu>

Ombudsmanul European
<http://www.ombudsman.europa.eu>

Controlorul European pentru Protecția Datelor
<http://www.edps.europa.eu>

Reprezentanța Comisiei Europene în România - http://ec.europa.eu/romania/index_ro.htm

Oficiul pentru Publicații Oficiale al Comunităților Europene- <http://publications.europa.eu>

Oficiul European Pentru Selecția de Personal- <http://europa.eu/epso>

Școala Europeană de Administrație- <http://europa.eu/eas>

EU Whoiswho- <http://europa.eu/whoiswho/public/index.cfm?>

Centrul EUROPE DIRECT al județului Hunedoara oferă publicului servicii gratuite de informare, asistență, consultanță în:

- Accesarea programelor de finanțare nerambursabilă ale Uniunii Europene;
- Informarea actorilor locali privind posibilitățile de finanțare europeană;
- Participarea la programele și proiectele europene;
- Identificarea de parteneri pentru programe și proiecte europene;
- Asistență pentru realizarea de proiecte europene;
- Oferirea de informații generale pe teme ale Uniunii Europene;
- Oferirea de informații practice cu privire la numeroase aspecte, cum ar fi demersurile necesare pentru recunoașterea studiilor, etc;
- Informații privind numele, adresele și numerele de telefon ale diferitelor organizații ce fac parte din rețelele de informare a Uniunii Europene;
- Consultanță pentru depășirea unor probleme practice în exercitarea drepturilor cetățenești.

CENTRUL EUROPE DIRECT AL JUDEȚULUI HUNEDOARA

Simeria, Str. Libertății, Nr. 4, cod poștal 335900

Tel. 0254.261399, Fax 0354.401027

E-mail: office@europedirect.ro,

web: www.europedirect.ro

Centrul poate fi consultat în zilele de luni, miercuri și vineri între orele 08:00- 16:00, iar marți și joi între orele 08:00-18:00

